

22

จม

นี่มันทะเล!!!

เมื่อน้ำทะเลเย็นจัดกระทบผิวเนื้อ สติก็กลับคืนมาหาฉันเต็มที่
ประสาททุกส่วนตื่น ดวงตาเบิกโพลง ก่อนจะร้องสุดเสียง

"ชั ว ย ดั ว ย!" ฉันพยายามชูมือโบกไปทางรีสอร์ทที่เห็นมีแสงไฟ

แต่ก็เป็นเพียงประโยชน์เดียวที่ได้พูด เพราะหลังจากนั้นคลื่นลูกใหญ่
ก็ซัดพาฉันห่างออกมาจากฝั่งอีก ประกอบกับแรงดึงดูดของโลกดูดตัวให้
จมลงสู่เบื้องล่าง

ความตื่นตระหนกเฉียบพลันตามมาด้วยสัญชาตญาณการเอาชีวิตรอด
ในเสี้ยววินาทีติดกัน ฉันพยายามตะเกียกตะกายด้วยการเตะเท้าพุน้ำ
จึงสามารถทะเลาะล้างตัวพรวดพนน้ำขึ้นมาได้อีกครั้ง

"ชั ว ย!" แต่คราวนี้ฉันไม่สามารถพูดให้จบประโยคได้ เพราะลู่ๆ
กล้ามเนื้อขาก็โดนตะคริวกิน ความเคยชินการว่ายน้ำในคลองเมื่อยังเยาว์
ไม่สามารถช่วยอะไรได้สักนิด ถึงแม้จะว่ายน้ำระดับโลกก็สามารถจมน้ำชีวิต
ได้ถ้ากล้ามเนื้อมีปัญหา

ทันทีที่ความคิดนี้แล่นเข้าสู่สมองในลำนี้ ก็ความหวาดกลัวสุดชีวิตก็

ถ้าโถมเข้าสู่หัวใจ

ฉันต้องตายตอนนี้นั้นแหละ

ความตาย...ความตายที่น่าสะพรึงกลัว ฉันเคยได้ยินว่าการจมน้ำตาย
เป็นการตายที่ทรมาณอย่างที่สุด

คล้ายสติของฉันกำลังจะหมดลงทุกวินาที แสงไฟจากตัวรีสอร์ทซึ่ง
อยู่ไม่ไกลในความเป็นจริง หากไกลนักในการขอความช่วยเหลือจากใคร
สักคนที่จะมาช่วยพาฉันออกไปจากการก่อกวนของท้องทะเล

บัดนี้...หนึ่งวินาทีช่างยาวนานราวกับชั่วกัปชั่วกัลป์

พลันภาพเก่าๆ ในวันวานก็ย้อนมาฉายซ้ำให้เห็นราวกับกำลังดูหนัง
ม้วนเก่า

ภาพแรก...พ่อกำลังมอบนาฬิกาให้ฉัน ฉันร้องดีใจสุดเสียง ใบหน้า
เฝิ้มเต็มไปด้วยรอยยิ้มแห่งความสุข แล้วจึงหันไปกอดแม่ที่นั่งอยู่ข้างๆ แม่
ลูบหัวฉันเบาๆ ก่อนจะก้มลงเป่ากระหม่อมของฉันอย่างที่ชอบทำเป็น
ประจำ

แล้วภาพวันเวลาแห่งความสุขก็จากไป ภาพผู้คนแต่งตัวด้วยชุดสีดำ
สนิทผ่านเข้ามาแทน

มันเป็นงานศพของพ่อและแม่ฉัน ซึ่งจัดในวันและเวลาเดียวกัน
ดอกไม้สวยๆ มากมายล้อมรอบโลงที่ใส่ร่างของพวกเขาเอาไว้ ฉันยังเด็ก
เกินไปที่จะเข้าใจว่าท่านทั้งสองไม่มีวันกลับมาอีกแล้ว...ฉันยืนอยู่หน้ารูป
ของพวกท่าน จ้องดูดอกไม้ล้อมกรอบอย่างหงุดหงิดหัวใจ รูปแม่ไม่
เท่าไรหรอก แต่รูปพ่อ...ทำไมจึงเอาดอกไม้มาล้อมหน้าพ่อ...พ่อไม่ชอบ
ดอกไม้

จากนั้นภาพบรรยากาศงานศพของพ่อและแม่ก็เปลี่ยนไป ฉันกำลัง
นั่งอยู่ตรงหน้าเค้กวันเกิดปีที่สิบเก้า ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ฉันได้เป่าเค้กหลังจาก
ที่ไม่มีพ่อและแม่ คนที่จัดงานวันเกิดเล็กๆ ให้ฉันคือเพื่อนๆ ทั้งสามคน
หนูพูด...ไอวี่...โรส พวกเขาอวยพรวันเกิดให้อย่างไรฉันจำไม่ได้แล้ว รู้แต่
วันนั้นเป็นอีกครั้งในชีวิตที่ฉันมีความสุขอย่างที่สุด ฉันก้มมองคุกกี้...และ
ก็เป็นครั้งแรกอีกเช่นกันที่ฉันเห็นอาหารแต่ไม่มีความรู้สึกอยากกินสักนิด

อยากเก็บเอาไว้แบบนี้ตลอดไป ฉันจ้องมองจนเคঁกก่อนกล่มๆ นั้นถูกแทนด้วยภาพใบหน้าที่หล่อเหลาคมเข้มของใครบางคน

เสียงของเขายังดังชัดในโสตสำนึก ดวงหน้าที่หลากหลายไปด้วยอารมณ์ต่างๆ บางครั้งดุจัด...แต่ฉันก็รู้ว่าภายใต้ตาดูนั้นมีความอ่อนโยนซ่อนอยู่ แม้ฉันจะเข้าไปใกล้ชิดเขาด้วยเหตุผลน่ารังเกียจ ทว่าตอนนี้...หัวใจของฉันก็รักเขาโดยสมบูรณ์แบบแล้ว

ชีวิตฉันมีความสุขอย่างที่สุดเมื่อได้มาเจอกับทุกคน ฉันรักพวกเขา... ทั้งหนูพุด...โรส...ไอวี่...คุณภูเบศร์

ดวงตาของพวกเขากำลังจ้องมองมาที่ฉัน แต่ทำไมถึงยิ้มเศร้าอย่างนั้นล่ะ

ส่วนอีกด้านของความมืดมิด คือร่างสีขาวของพ่อและแม่ ท่านทั้งสองส่ายหน้า ริมฝีปากขยับราวกับกำลังพูดว่า 'กลับไปกระเถิบ'

แล้วสติก็กลับคืนพร้อมๆ กับการจมลึกลงเรื่อยๆ

ไม่ ฉันยังไม่อยากตาย!

หากเสียงกรี๊ดร้องก็สามารถดังก้องอยู่ในใจของฉันเพียงเท่านั้น สิ่งเดียวที่ทำได้ในตอนนี้คือการรอคอยวินาทีดับจิตอย่างทรมาน ฉันร้องไห้ให้กับบุคคลผู้เป็นที่รักเป็นครั้งสุดท้าย ทำใจไม่ได้ที่จะต้องจากไป

แต่สุดท้ายก็ต้องปล่อยผ่านทุกสิ่งที่ยึดไว้...ถือไว้อย่างไรซึ่งทางเลือกความตายในฝันน้ำอันเย็นเยียบ กับสรรพเสียงรอบด้านที่เจียบสงบราวกับกำลังไว้อาลัยแต่ฉัน...

ลาก่อนทุกคน...

ความรู้สึกแรกคือความอ่อนนุ่มที่หลังของฉันสัมผัสอยู่ ความรู้สึกต่อมาคือความแห้งและโปร่งเบาสบายของเสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่

ความตายให้ความรู้สึกอย่างนี้เอง...อืม ไม่เลวๆ

อย่างนี้คือหายอกหายใจได้คล่องปอดหน่อย ว่าแล้วฉันก็สูดหายใจเข้าไปเฮือกใหญ่...

หา?

เดี๋ยวก่อน...หายใจนั้นหรือ
ฉันลืมตาโพล่งขึ้นทันที แสงจากหลอดไฟบนเพดานของห้องแยงเข้า
สู่นัยน์ตาจนฉันหยิตาแทบไม่ทัน

นี่ฉันยังไม่ตาย!

อูแม่เจ้า...ดีใจที่สุดในชีวิต อยากหัวเราะดังๆ เป็นภาษาสเปน ^o^
แต่จะเชื่อได้แค่ไหนกัน ก็ในเมื่อฉันคิดว่าตัวเองตายแน่ๆ แล้วงาน
นี้ แล้วนี่รอดมาได้ยังไงกัน

คิดได้ตั้งนั้นก็ค่อยๆ เปิดเปลือกตาดีกที ทว่าคราวนี้ค่อยๆ ริ่มอง
หันหน้าไปด้านซ้ายพบกับเตียงสีขาวอีกหลายเตียงที่ว่างอยู่ แต่พอหันมา
มองด้านขวาก็พบกับคำตอบ

คำตอบที่ว่านั่งอยู่บนเก้าอี้พลาสติกข้างเตียงที่ฉันนอนอยู่ เขาคือ
ผู้ชายที่ดูบอบบางเมื่อใส่เสื้อผ่าปกปิดมิดชิด แต่กลับมีมัดกล้ามเนื้อเห็นชัดเมื่อ
ใส่เสื้อกล้ามสีขาวเพียงตัวเดียว บนเสื่อมีรอยเปียกเป็นหย่อมๆ ให้เห็น ที่
ฉันสามารถพินิจพิจารณาได้ถึงขนาดนี้เพราะเขากำลังคอบพับพียงผนัง
ตาพริ้มหลับ

สงสัยจะหลับอยู่...

หลับสนิทเสียด้วย เพราะเมื่อฉันเอื้อมมือไปแตะเบาๆ แล้วเรียกชื่อ
นั้น ไม่มีปฏิกิริยาตอบรับจากเจ้าตัวล็กนินด

"ฟักิตกรคะ"

ทว่าคนถูกเรียกทำเพียงหายใจสม่ำเสมอให้ได้ยิน

เขาเป็นคนช่วยฉันจากความตาย...

เขานี่เองคือคนอุตุกระซอกฉันจากเงื้อมมือของยมทูต ...ผู้มอบชีวิต
ใหม่ให้ฉัน

ฉันไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาขอบคุณเขาได้มากไปกว่าคำว่า...ขอบคุณ
...ขอบคุณ...และขอบคุณ

ซาบซึ่งใจยิ่งกว่าคราวไหน แล้วลู่ๆ น้ำตาก็ไหลอาบแก้มอย่างห้าม
ไม่อยู่

ฉันคงต้องตายไปแล้วถ้าไม่มีเขา ฉันคงต้องจากคนที่รักในโลกไปไกล

แสนไกลแล้วไปอยู่กับคนอีกสองคนที่ฉันรัก...พ่อและแม่

แต่ตอนนั้นสีหน้าของพวกเขาทำหน้าอกขัดว่ายังไม่อยากให้ฉันไปอยู่ด้วย พวกเขาคนคงรู้อย่างไม่ถึงเวลาสำหรับฉัน แม้เราสามคนจะคิดถึงกันมากเพียงใด แต่พวกเขาทั้งก็ยังปรารถนาให้ลูกสาวคนนี้ได้มีชีวิต ได้ใช้ลมหายใจของตัวเองอยู่บนโลกใบนี้ต่อไป

โลกฝั่งนี้มีเพื่อนๆ และมีผู้ชายที่ฉันรัก โลกอีกฝั่งก็มีพ่อกับแม่

เมื่อทั้งสองโลกต่างก็มีคนที่ฉันรักอยู่ ดังนั้นไม่ว่าฉันจะอยู่ในโลกไหน ฉันก็มีความสุขทั้งนั้น และขณะเดียวกันก็มีความสุขเศร้าใจเคียงคู่ไปด้วยเสมอ

'อยู่' ก็อาลัยคนอีกฝั่ง... 'จากไป' ก็อวรณ์คนอีกฝั่ง

ฉันร้องไห้สะอึกสะอื้นไปพลางมองหน้าพี่กิติกรไปพลางอยู่พักใหญ่ และเมื่อรู้สึกวุ่นวายน้ำตาเริ่มหมดตัวแล้ว จึงสูดน้ำมูกแล้วยกมือขึ้นเช็ด น้ำตาลวกๆ ก่อนจะชี้แขนยันตัวลุกขึ้น แล้วขยับตัวนั่งเอาขาห้อยลงมาจากเตียง ประจันหน้ากับพี่กิติกรที่ยังหลับอยู่

ฉันก้มหน้าลง จ้องหน้าพี่กิติกรจนชิดแล้วบอกเขาด้วยเสียงอันเบา

"ขอบคุณนะคะ ขอบคุณจริงๆ"

พี่กิติกรส่งเสียงจึ่งมำในลำคอราวกับรับรู้ เขาขยับตัวเล็กน้อยแต่ตาก็ยังหลับสนิท ปล่อยให้ฉันได้ใช้เวลาเฟื่องพินิจหน้าตาของเขาโดยลำพัง

"เอ...?" ความคิดหนึ่งแล่นเข้ามาในหัว

อย่าบอกนะว่าเขาช่วยฉันโดยการผายปอด O_O

ว้าย...นี่ริมฝีปากของฉันเสียความบริสุทธิ์ไปแล้วหรือนี่ >_<

ฉันรีบปิดความคิดบ้าบอออกแตกออกไป หันกลับมาพินิจพิจารณา ใบหน้าของพี่กิติกร

"อืม...ว่าแต่พี่กิติกรนี่เป็นผู้ชายที่สวยจริงๆ"

ฉันลองใช้มือเขี่ยจมูกโด่งของเขาเบาๆ พี่กิติกรทำจมูกพุดพิด ฉันดึงมือกลับแล้วหัวเราะกับความไร้เดียงสาของเขา

คนเรามักกลับไปเป็นเด็กอีกเสมอยามหลับ

อดใจไม่ได้ก็เอื้อมมือไปแตะแก้มของเขาอีกครั้ง ลองได้ดูก็พบว่ามันเรียบเนียนเสียยิ่งกว่าผิวของผู้หญิงบางคนเสียอีก เผลอๆ บางทีอาจแต่ง

กว่าหน้าของฉันที่ได้รับการบำรุงจากครีมยี่ห้อดังโดยการจัดการของยัยโรส เสียด้วยซ้ำ

"นี่ถ้าเขารู้ว่าฉันแอบแตะอั่งอยู่ จะว่ายังไงนะ" ฉันทืมบ้ำอู่คนเดียว
ทั้งๆ ที่ใบหน้ายังเลอะไปด้วยคราบน้ำตาเมื่อครู่

ฉันรู้สึกดีกับพี่กิติกรตั้งแต่เมื่อแรกเห็น เขาเป็นพี่ที่ดี เป็นเพื่อนร่วมงานที่น่ารัก และยังคงเป็นฮีโร่ช่วยฉันจากยัยแมนนี่อีกด้วย

แล้วอย่างนี้จะไม่ให้รักได้ยังไงไหว...

"มินตราคนนี้รักพี่นะคะ...พี่กิติกร"

พี่ชายที่แสนดี...

ถ้าเขาคืนขึ้นมา ฉันจะขอฝากเนื้อฝากตัวเป็นน้องสาวของเขาทันทีเลย
ก็

เสียงกุกกักข้างนอกห้องทำให้ฉันชะงัก รีบละมือจากใบหน้าของพี่
กิติกร ลุกจากเตียงแล้วเดินออกไปนอกห้อง แต่ก็พบเพียงเจ้าหน้าที่พยาบาล
ของรีสอร์ทซึ่งกำลังคุยโทรศัพท์อยู่ที่เคาน์เตอร์

"เสียงคุณพยาบาลนี่เอง" ฉันทักไหล่ กำลังจะหันหลังกลับเข้าห้อง
แต่เผชิญเจ้าหน้าที่พยาบาลสาวเหลือบตาขึ้นมาเห็นเสียก่อน เธอจึงเรียกไว้

"อ้าว คุณพ่้นแล้วหรอคะ"

"ค่ะ" ฉันทืมตอบ

"ดิฉันต้องขออภัยด้วยจริงๆ นะคะที่ทางรีสอร์ทของเราบกพร่องเรื่อง
การรักษาความปลอดภัยจนทำให้คุณได้รับอุบัติเหตุ" เธอกล่าวด้วยสีหน้า
รู้สึกผิดราวกับเรื่องที่เกิดขึ้นเธอเป็นต้นเหตุ

"ไม่ใช่ความผิดของคุณหรอกค่ะ" ฉันรีบบอก "มันเป็นเพราะความ
ประมาทของฉันทนเอง ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับทางรีสอร์ทเลย"

"ถึงอย่างนั้นก็เถอะค่ะ ปกติทางเราจะมีไลฟ์การ์ดคอยดูแล แต่วันนี้
เขาป่วยกะทันหัน ติดต่อกันเข้าเวรแทนไม่ได้" เธออธิบายก่อนจะขอโทษ
ขอโทษอีกครั้ง "ต้องขอโทษคุณด้วยค่ะ"

ฉันจำต้องพยักหน้ารับคำขอโทษ ในเมื่อเธอค้อมหัวจนแทบจะโขก
กับเคาน์เตอร์อยู่รอมร่อแล้ว

"เอาอย่างนั้นก็ได้ค่ะ"

"นี่ก็เที่ยงคืนแล้ว ไม่ทราบว่าคุณต้องการรับอะไรของห้องมั๊ยคะ"

เจ้าหน้าที่พยาบาลสาวถาม ท่าทางจริงจังในการขดใช้ให้

"ขอเป็นมามารสดัมยำกึ่งน้ำชั้นถ้วยใหญ่ๆ ก็แล้วกันค่ะ" ฉันทบอ รู้สึกเปรี้ยวปากขึ้นมาทันทีทันใด ไม่ได้สังเกตเห็นว่าคุณฟังซะงักก็

"เอ่อ..." คุณสนทนาดูจะอึ้งๆ "งั้นรอสักครู่นะคะ"

"ได้ค่ะ" ฉันทพยักหน้ารับแล้วยืนคอยให้เธอจัดการส่งมามาให้ แต่จนแล้วจนรอดเธอก็ยังคงยืนอึ้งมอหน้าฉันตอบอยู่อย่างนั้น

"เอ่อ..." ฉันอ้าอึ้งบ้างก่อนจะถาม "ไม่ทราบว่ามีอะไรหรือเปล่าคะ"

"ปะ...เปล่าค่ะ" เธอปฏิเสธ นิ่งไปอึดใจ แต่แล้วก็เอ่ยปากถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ

"คือดิฉันเพียงสงสัยว่าคุณรับประทานมาตอดึกๆ ด้วยหเรอคะ ปกติคุณผู้หญิงหุ่นดีๆ ที่มาพักที่นี่จะชอบรับเพียงนมอุ่นๆ"

ฟังเหตุผลนั้นแล้วฉันก็ถึงบางอ้อว่าทำไมเธอถึงมองฉันด้วยสายตาแปลกๆ คงจะประหลาดใจที่เจอ 'คน' ไม่เหมือน 'คน' เอ๊ย! ไม่เหมือน 'ใคร' อย่างฉันนี่สิ

แต่ฉันคงเสียบคิดถึงบางอ้อที่ว่านานไปหน่อย คุณเจ้าหน้าที่พยาบาลจึงรีบพูดออกตัวเสียก่อน

"คือดิฉันเห็นว่าคุณท่าทางใจดี แล้วก็น่ารักด้วย เลยคิดว่าคุณคงไม่โกรธ"

"เปล่านี่คะ ฉันไม่ได้โกรธ" ฉันสั่นหัว "แค่จะบอกว่า จะเป็นอะไรมั๊ยถ้าจะขอโค้กฟร็อกซ์ขวดหนึ่งด้วย"

เพียงเท่านั้นเธอก็ยิ้มกว้างให้ฉันแล้วรีบต่อโทรศัพท์ไปสั่งอาหารให้ทันที ส่วนฉันก็ยิ้มลาแล้วเดินกลับเข้าไปในห้อง เดินไปนั่งที่เตียง

ฉันเลื่อนตัวลงนอนเหมือนเดิม ตาเหม่อมองเพดาน แสงไฟที่เห็นในตอนแรกที่ลืมตาคือแสงไฟนีออนสีขาว และห้องที่ฉันนอนอยู่นอกจากจะทามันด้วยสีขาวแล้ว ล้วนใช้ของตกแต่งเป็นสีขาวแทบทั้งสิ้น ดูแล้วให้ความรู้สึกสะอาดตา รวมทั้งเสื้อผ้าของคุณเจ้าหน้าที่พยาบาลที่โคธันเตอร์

ทำให้คาดเดาได้ไม่ยากว่านี่คงเป็นห้องพยาบาลของริสเวิร์ด

"เฮ้อ..." ฉันทถอนหายใจยาว

แทบไม่น่าเชื่อว่าฉันเพิ่งจะประสบกับวินาทีดับจิตมาก่อนหน้านี้ ในเมื่อตอนนี้เหตุการณ์ทุกอย่างก็เป็นปกติเสียจนชวนให้วังงอีกครั้ง

เฮ้อ...ตอนนี้ขอหลับอีกสักงีบ ไว้ค่อยขอบคุณพี่กิตติกรอีกทีตอนเขาตื่นก็แล้วกัน

ฉันหลับไปได้ประมาณห้านาทีก็ตื่นขึ้นมาอีกครั้งเพราะเสียงของคนที่นั่งเฝ้าอยู่ข้างๆ กำลังพร่ำพูดอะไรบางอย่าง แต่ประโยคของเขาทำให้ฉันไม่กล้าลืมตาขึ้นมอง แคมยังหลับตาแน่นสนิทยิ่งกว่าเดิม นั่นก็เป็นเพราะว่ามันคือคำสารภาพรักจากผู้ชายที่ชื่อว่า...กิตติกร

"คุณรู้มั๊ย...ว่าสายตาคู่นี้ของผมมองคุณมาตลอดเวลา ตั้งแต่วินาทีแรกที่ผมพบคุณ ผมก็รู้แล้วว่า你是我的คนที่ผมจะรัก และนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ผมก็รัก...รักคุณเข้าจริงๆ"

ฉันพยายามอย่างเต็มที่ที่จะไม่ขมวดคิ้ว แม้จะตกใจเอามาก แต่การได้แอบฟังคำสารภาพเหล่านี้โดยไม่ทันได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้ล่วงหน้า ก็ทำให้หัวใจฉันแกว่งด้วยความกลัว

เขา...พูดถึงใครอยู่นะ

23

คำสารภาพรัก

ฉันนอนหลับตานิ่งอยู่บนเตียงเหมือนเดิม แม้ใจหนึ่งอยากจะลุกขึ้นถามพี่กิตติกรให้รู้แล้วรู้รอด แต่อีกใจก็ไม่กล้าเผชิญกับสิ่งที่คาดเดาเอาไว้ ดังนั้นแม้แต่ลมหายใจฉันก็ไม่กล้าผ่อนออกมาแรงๆ ด้วยกลัวเขาจะได้ยิน

พี่กิตติกรกำลังนั่งเียบราวกับตริตรองอะไรบางอย่างอยู่ และนั่นก็ทำให้รอบข้างเียบสงบด เสียงของคุณเจ้าหน้าที่พยาบาลด้านนอกที่ควรจะทำอะไรทุกอย่างก็ไปตามเรื่องตามราวก็เียบหายไปเช่นกัน ดังนั้นห้องสี่ขาวทั้ง

ห้องจึงมีเพียงเสียงเครื่องปรับอากาศหวีดหวิวเบาๆ ให้พอได้ยิน

ฉันได้ยินเสียงฟีกิติกรขยับตัวเล็กน้อย จากนั้นปลายเตียงก็ยวบงเพราะเขาเดินมานั่งนั่นเอง

ฉันกลั่นใจ ทั้งลุ้นทั้งกลัวว่าเขาจะทำอะไรต่อไป แต่เพียงอึดใจเดียวเสียงฟีกิติกรก็ดังขึ้นอีกครั้ง

"เมื่อดวงตาของผมนมองเห็นคุณ มันก็มีตบอดเกินกว่าที่จะมองเห็นคนอื่นได้อีก แต่ความรักของผมเดียวดายและเจ็บเหงาเหลือเกิน มันเป็นการแอบรักที่สร้างทั้งความทรมานและความสุขให้ผมได้เท่าๆ กัน"

เขาพูดโดยไม่รู้ตัวว่าทุกคำพูดนั้นฉันกำลังฟังอยู่ทั้งหมด

"คุณคงไม่รู้ว่ามีผมแอบชื่นชมและสุดตมความอ่อนหวานของคุณอยู่เสมอเมื่อเราได้ใกล้ชิดกัน" เขาพูดด้วยน้ำเสียงมีความสุขเป็นอย่างยิ่ง แต่ประโยคต่อมาน้ำเสียงกลับกลายเป็นปวดร้าว

"แต่คุณกลับมองคนอื่น รอบตัวของคุณมีคนมารูมรักมากมายเหลือเกิน คนเหล่านั้นทั้งแก่งแย่งเพื่อเข้าไปถึงตัวคุณ จนผมค่อยๆ หลุดออกจากชีวิตของคุณทีละน้อยๆ"

ฉันกลัว...กลัวเหลือเกินว่าคำสารภาพรักเหล่านี้จะหมายถึงฉัน แล้วคำพูดประโยคต่อไปก็เอ่ยพาดพิงถึงใครบางคน

"ผมเกลียดยัยแมนดีนั้ก เห็นหน้าอันแสนร้ายกาจนั้นที่ไรผมแทบจะควบคุมตัวเองไม่อยู่ เพราะผมมองเห็นความน่าเกลียดภายใต้ใบหน้าสวยนั้น ผมรู้ว่ายัยแมนดีเป็นคนใจร้าย และความเชื่อของผมก็เป็นจริงเมื่อวันที่ยัยนั้นเ้ามือจะตบ..."

ฟีกิติกรถอนหายใจแทนที่จะพูดชื่อของฉันออกมา

"ผมพยายามอย่างที่สุดที่จะกั้นคนอันตรายอย่างยัยแมนดีออกจากชีวิตของคุณ แต่ผมก็ทำได้แค่ตบหน้ายัยนั้น ทั้งๆ ที่ผมไม่คิดอยากแตะต้องตัวผู้หญิงนิสัยอย่างนั้นเลยสักนิด"

...

"ผมแทบบ้าตอนที่เห็นคุณอยู่กลางทะเล ขาผมสั่นไปหมดตอนเห็นคุณเปียกโชกและหนาวเหน็บ อยากเข้าไปกอดให้อุ่นกับคุณเหลือเกิน แต่

ผมก็ไม่กล้า"

น้ำเสียงของเขาเจ็บปวดรวดร้าวยิ่งนัก

"มินตรา..."

ชื่อของฉันที่ผ่านออกมาจากริมฝีปากของผู้ชายคนที่เพิ่งช่วยชีวิตฉัน ทำให้ฉันลืมหูลืมตาถึงกับเบือนหน้าไปอีกทาง กอดแก้มข้างหนึ่งลงกับหมอน ภาวนาในใจให้นี่เป็นเพียงแค่ความฝัน ไม่ใช่ความจริง

แล้วความกลัวของฉันก็เป็นจริง...

ฉันขอโทษ...ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยจริงๆ

พี่กิติกรเป็นคนดี ฉันเองก็รักและเคารพพี่เขามากๆ แต่นั่นก็ในฐานะรุ่นพี่ที่ร่วมงานกัน ส่วนจะให้ฉันรักพี่เขาในแบบอื่นนั้น ณ เวลานั้นฉันคงทำไม่ได้ เหตุผลก็เพราะ...

เพราะว่า...ฉันรักคุณภูเบศร์หมดหัวใจไปแล้ว

พี่กิติกรเก็บความในใจไว้ตลอด และนี่เองเป็นเหตุผลที่พี่เขาปกป้องฉันจากยัยแมนดี้ ฉันรู้สึกซาบซึ้งจนไม่รู้จะทำอะไรตอบแทนความหวังดีที่เปี่ยมล้นนี้

และฉันก็กลัวที่จะบอกพี่กิติกรเหลือเกิน ฉันคงไม่สามารถทำร้ายจิตใจของคนที่ช่วยชีวิตฉันได้

เขายังคงพูดต่อ แต่น้ำเสียงลดระดับความดังลงเหลือเพียงคำรำพึงกับตัวเอง คำพูดเหล่านั้นกววนด้วยคนพูดกำลังสับสนในความรู้สึกของตัวเองอย่างที่ฉันก็เคยเป็นมาก่อน แต่ก่อนที่ฉันจะทันได้ตัดสินใจทำอะไร เสียงอะอะไววายนอกห้องก็ดังขึ้นเสียก่อน พี่กิติกรรีบสูดจุกแล้วลุกขึ้นจากปลายเตียง

"อย่าทะเลาะกันอยู่เลย รีบๆ เข้าไปดูมันต์เถอะน่า" เสียงไอวี่ดังชัดเจน ฟังแล้วจับใจความได้เป็นประโยคแรก

"อ้าว คุณกิติกรทำไมมาอยู่ที่นี่ล่ะคะ"

"ผมขอตัวก่อนนะครับ" เสียงพี่กิติกรดังขึ้น

ฉันเปิดตาขึ้นมองก็เห็นไอวี่เดินนำเข้ามาเป็นคนแรก มีโรส หนูพุด รวมทั้งสามหนุ่มตระกูลพฤษไพบูลย์ตามกันมายืนหน้าสลอน รวมไปถึง

